

Ἐξέχασα τὸ ἀσπροσάκουλλό μου ἔς τὸ κονάκι μου (ἐκ διηγ.)
Συνών. ἀσπροπούγγι, παραδοσάκουλλο, πουγγί, σακκούλλα.

άσπροσάλικας ὁ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀπροσάλικας
αὐτόθ. ἀπροσάλιγας Νάξ. (Κορων. Σαγκρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σάλικας. Τὸ
ἀπροσάλικας κατ' ἀνομοιωτικὴν ἀποβολὴν τοῦ σ.

Εἶδος κοιλίου με λευκὸν κέλφος. Συνών. ἀσπρο-
σαλικάκι, ἀσπροούδι 3.

άσπροσαλιάκι τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σαλιάκι.

Ἀσπροσάλικας, ὁ ἰδ.

άσπροσάνιδο τό, πολλαχ. ἀσπροσάνιδον Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Μάδυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄσπρο καὶ σανίδι.

1) Σανὶς ἐκ λευκοῦ ξύλου πολλαχ. 2) Ἀβάκιον ἐκ
σανιδίου λείου τὴν ἐπιφάνειαν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀργυρα-
μοιβοὶ καὶ ἔμποροι μετροῦν τὰ ψιλὰ νομίσματα Θράκ.
(Ἀδριανούπ.): Πῆρ' ἀρχοντας τοῦ ἀσπροσάνιδου καὶ ἀρχιμη-
τὰ μιτράη τοῖς παρᾶδεις (ἐκ παραμυθ.)

άσπροσαπουνίζω ἀγν. τόπ. ἀσπροσαπουνῶ Θράκ.
(Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. σαπουνίζω.

Σαπουνίζων τι καλῶς τὸ καθιστῶ λευκὸν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐρχε κ' ἐπλυνε τ' ἀντροῦ δης τὸ μαδήλι,

καὶ ποῦ τὸ πλυνε καὶ τ' ἀσπροσαπουνούσε

γέρεθηκε ἄνεμος μαγίστρος ἀρεμοντάνα

Σαμακόβ.

άσπροσέλινο τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σέλινο.

Τὸ φυτὸν βερονίκη ἢ ἀναγαλλίς (veronica anagallis)
τοῦ γένους βερονίκη (veronica) τῆς τάξεως τῶν γρομφα-
διωδῶν (scrofulariaceae). Συνών. ἀνλακόχορτο, δυό-
σπορο. [**]

άσπροσιδεργὰς ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπροσιεργὰς Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σιδεργὰς.

Ὁ ἔχων περισσοτέρας τριχὰς λευκὰς ἢ φαιάς, ἐπὶ ὄνου.

άσπροσιδερωμένος ἐπιθ. (Νουμᾶς 10, 22).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ σιδερωμένος μετοχ.
τοῦ ρ. σιδερώω.

Ὁ διὰ πλύσεως λευκανθεὶς καὶ ἔπειτα σιδερωθεὶς, ἐπὶ ἐν-
δυμάτων ἢ ὑφασμάτων: Ἀσπροσιδερωμένη κεντητὴ πετοέττα.

άσπροσίζινος ἐπιθ. Κίπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σίζινος.

Ὁ ἄσπρος καὶ σίζινος ἦτοι ὁ λευκὸς καὶ φέρων
μελαίνας γραμμὰς ἢ στίγματα: Ἀσπροσίζινος ἄπ-παρος.

άσπροσίρικο τό, Θήρ. Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) — Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σιρίκι.

Εἶδος σταφυλῆς.

άσπροσιταράτος ἐπιθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σιταράτος.

Ὁ ἔχων δέρμα λευκὸν καὶ κλίνον πρὸς τὸ χρώμα τοῦ
σίτου, ἐπὶ ἀνθρώπου.: Ἄσμ.

Ποιὰ εἶναι τούτη, γιόκα μου, ἢ ἀσπροσιταράτη;

άσπροσίταρο τό, σύνθηθ. ἀσπροσίταρον βόρ. ἰδιώμ.
ἀσπρόσταρον Πόντ. (Τραπ.) ἀσπρόσταρο Κεφαλλ. Κύθηρ.
κ.ά. ἀσπρόσταρο Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ κοινοῦ (triticum vulgare) με-
στάχυν λευκάζοντα ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄσπρο, δι' ὁ ἰδ.
ἄσπρος Β 15, ἀσπροσίτι 1, ἀσπρόσιτος. 2) Ποι-
κιλία σίτου ὑβώδους (triticum turgidum) με ὑπο-
λευκούς ἐξωτερικῶς κόκκους Κέρκ. Συνών. ἀσπροβε-
λίτσα. [**]

άσπροσίτι τό, Ἰων. (Κρήν.) Πελοπ. (Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Κορινθ.) κ.ά. — Λεξ. Γαξ. (λ. ζεῖα) Περίδ. Μπριγκ.
Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ. ἀσπρουσίτ' Ἦπ. (Ζαγόρ.
Κούρεντ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. ἀσπροσίκι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόσιτος κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Ἀπρροσίταρο 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ λευκόσπερ-
μος διαφορὰ τοῦ σόργου τοῦ σκληροῦ (sorghum Durra):
σόργον τὸ κύπτον τοῦ γένους τοῦ σόργου (sorghum) τῆς
τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) Ἦπ. (Ζαγόρ.
Κούρεντ. κ.ά.) Τσακων. Συνών. ἀσπρίτσα 1, ἀσπρο-
καλάμποκο. [**]

άσπροσίτικος ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπροσίτι καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἀσπροσίτι: Ἀσπροσίτικο ψωμί.

άσπρόσιτος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρόσιτος Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σίτος.

Ἀσπροσίταρο 1, ὁ ἰδ.

άσπρόσκαρος ὁ, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκάρος.

Εἶδος τοῦ ἰχθύος σκάρου (scarus) τοῦ γένους τῶν σκα-
ριδῶν (scaridae) τῆς τάξεως τῶν φαρυγγογνάθων (faryn-
gognathi) χρώματος λευκοφαίου. [**]

άσπροσκούληκας ὁ, ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμ-
πέλι 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκούληκας.

Ἡ προνύμφη τοῦ ἐντόμου φυλλοπέρθου τοῦ ἀγροδιαί-
του (phylloperthus campestris) τοῦ γένους τῶν καραβι-
δῶν (carabiidae) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera)
βλαπτικὴ τῶν καλλιεργουμένων φυτῶν: Ἀσπροσκούληκας
καλοκαιρινὸς - πρῶστος - τοῦ ἁ-Γιάννη. [**]

άσπροσκούληκο τό, ΠΔεκάζ. Πατάτ. 136 ΓΣακελ-
λοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 54.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουλήκι.

Ἡ προνύμφη τοῦ κολεοπτέρου ἐντόμου μηλολόνης τῆς
κοινῆς (melolontha vulgaris) τοῦ γένους τῶν καραβιδῶν
(carabiidae) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera)
προσβάλλουσα τὰ γεώμηλα καὶ τὸν ἀραβόσιτον. [**]

άσπρόσκουλλος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπρόσκουλλ-λος Κάρπ.
ἀσπρότσουος Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουλλί.

1) Ὁ ἔχων λευκοὺς κροτάφους Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ὡς
ἐπών. Συνών. ἀσπρομελιγγᾶτος, ἀσπρομελιγ-
γουδᾶτος. Πβ. παρομήλιγγος. 2) Ὁ ἔχων λευ-
κὸν τρίχωμα, ἐπὶ προβάτων Νάξ. (Κορων.) Συνών. ἀ-
σπρομάλλης 2.

άσπρόσκουτο τό, Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Συνήθως πληθ., τὰ λευκὰ ἐσώρρουχα: Πρέπει νὰ κά-
νουμε δουγάδα, γιατί ἔχουμε πολλὰ ἀσπρόσκουτα βρομερά.
Συνών. ἀσπρόρρουχο, ἀσπροσυρμή.

άσπροσκούφης ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσπροσκούφ'ς
Ἦπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκοῦφος.

1) Ὁ φέρων λευκὸν σκοῦφον ἔνθ' ἄν. 2) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ἄνθρωπος τῆς τάξεως τῶν οἰνοποτῶν, χυδαίων καὶ ἐπαγγελλομένων τὸν ἀνδρεῖον Ἦπ. (Ἰωάνν.)

άσπρόσκυλλος ὁ, ἀμάρτ. ἄσπρόδ-συλλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Κύων λευκοῦ χρώματος.

άσπροσπαλαθρά ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σπαλαθρά, δι' ὃ ἰδ. ἀσπαλαθρά.

Τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος ὁ λαχναῖος (*calycotome villosa*) τοῦ γένους τοῦ ἀσπαλάθου τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (*leguminosae*). Πβ. ἀσπάλαθος 1. [**]

άσπρόσπορος ἐπίθ. ΛΟἰκονομίδ. Ὁδηγὸς λαχανοκηπ. 116.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

Ὁ φέρων λευκὸν σπόρον: Μαρούλια ἄσπρόσπορα.

άσπροστάφυλο τό, ἄσπροστάφυλον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.) ἄσπροστάφυλο σύννηθ. ἄσπρουστάφ'λου Ἰμβρ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρο καὶ τοῦ οὐσ. σταφύλι.

Λευκὴ σταφυλὴ ἔνθ' ἄν.: Κρασί ἀπὸ ἄσπροστάφυλα σύννηθ. Ἄμον τ' ἔφαρ' ἄσπροστάφυλον, ἔγκεν τρανὰ κέρατα (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρούδα 1.

άσπροστρογγυλοπρόσωπος ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ στρογγυλοπρόσωπος.

Ὁ ἔχων λευκὸν καὶ στρογγυλὸν πρόσωπον: Ἄσμ.

Ἀσπροστρογγυλοπρόσωπε, τοῦ ἡλίου θυγατέρα, ἡ ἐμορφιά σ' ἀκούστηκε μέσα 'ς τὴν Ἰγγλιτέρα.

άσπροσυκαμινερά ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρουσ'καμ'νερά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συκαμινερά.

Τὸ δένδρον μορέα ἡ λευκὴ (*morus alba*) τοῦ γένους τῆς μορέας (*morus*) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (*utricaceae*). Συνών. ἄσπρομουρνερά, συκαμινερά. [**]

άσπροσυκερά ἡ, Ἰκαρ. Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἄσπροσ'κερά Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μεσσ.) Χίος ἄσπρουσ'κερά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συκερά.

Εἶδος συκῆς παραγούσης σῦκα μὲ φλοιὸν λευκάζοντα ἔνθ' ἄν. Συνών. ἄσπροῦ 2. Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

άσπρόσυκο τό, ἄσπρόσυκον Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἄσπρόσυκο Θήρ. Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Μάν. Μεσσ.) κ.ά. ἄσπρόσ'κον Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο.

Εἶδος σύκου μὲ πράσινον καὶ λευκάζοντα κατὰ τὴν ὠρίμανσιν φλοιόν. [**]

άσπροσυννεφιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἄσπρουσ'ννεφιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. σύννεφο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Λευκὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν ἔνθ' ἄν.: Εἴτε ἄσπρουσ'ννεφιά ἀπόψι, θὰ κάμ' κρύον Αἰτωλ.

άσπροσυννεφιάζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπροσυννεφιά.

Καλύπτομαι ἀπὸ λευκὰ σύννεφα: Ἄσμ.

Ἀσπροσυννεφιάσ' ὁ οὐρανός, σκοτείνησεν ὁ τόπος.

άσπροσυρμή ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συρμή.

Περιληπτικῶς τὰ λευκὰ ἐσώρρουχα. Συνών. ἄσπρόρρουχος, ἄσπρόσκοιτος.

άσπροσώκαρδο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σωκάρδι.

Ἐσωτερικὸν ἔνδυμα περισφίγγον τὰ στήθη τῆς γυναίκος, στηθόδεσμος. Συνών. βυζοσακκούλλα, μποῦστος.

άσπρότη ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρότε Πόντ. (Ἰμερ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσπριότη Χίος (Δαφν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄσπρότης.

Ἡ λευκότης ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐσὺ π' ἔεις τ' ἡλ' τὰ κόκκινα, τοῦ φέγγονος τ' ἄσπρότας, ἐσὲν ποῦ ἔσ' τῇ δακτύλ' ὁ γιὼν πρέπ' νὰ κλειδῶν' τὰ πόρτας

Ἰμερ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1.

άσπροτιρίπλικο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τιρίπλικο.

Εἶδος λευκοῦ βαμβακεροῦ νήματος.

άσπροτριφύλλας ὁ, ἀμάρτ. ἄσπροτριφ'λλας Ἦπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τριφύλλι. Διὰ τὴν ἀναλογικὴν τροπὴν τοῦ ι εἰς ε πβ. Ν' Ἀνδριώτ. ἐν Ἀθηνῶν 45 (1933) 257.

Τὸ λευκόανθον τριφύλλιον, τριφύλλιον τὸ ἔρπον (*trifolium repens*) τοῦ γένους τοῦ τριφυλλίου (*trifolium*) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*). [**]

άσπροτριχᾶτος ἐπίθ. LRoussel Grammaire 332 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. τριχᾶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων λευκὰς τριχᾶς. Πβ. ἀσπρομάλλης.

άσπρότρουλλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τρουῦλλος.

Ὁ λευκὸς καὶ ἔχων κέρατα ὀρθία εἰς σχῆμα τρούλλου, ἐπὶ βοός, τράγου καὶ αἰγός.

άσπροτσαγκᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροτσαγκᾶτος Κρήτ. ἄσπροτσαγκᾶτος Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τσαγκᾶτος.

Ὁ φορῶν οἶονεῖ λευκὰ περιπόδια, ἥτοι λευκὸν τρίχωμα περὶ τὰς κνήμας, δίκην λευκῶν περιποδίων, ἐπὶ αἰγός ἔνθ' ἄν.: Ἀσπροτσαγκᾶτη αἶγα Κρήτ. Συνών. ἄσπροπέδουλος. Πβ. τσαγκᾶτος.

άσπροῦ ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

1) Λευκὴ ὄρνις. 2) Εἶδος συκῆς παραγούσης σῦκα μὲ λευκάζοντα φλοιόν. Συνών. ἄσπροσυκερά.

άσπρούδα ἡ, Ἀμοργ. Θήρ. Κάμπ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πάτρ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἄσπρούδα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούδα.

1) Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς διαφόρων παραλλαγῶν Ἀμοργ. Θήρ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πάτρ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἄσπροστάφυλο, ἄσπρούδι 1, ἄσπρουδι 1, ἄσπρουδίτσα, ἄσπρουδούλλα, ἄσπρούλλα 1, ἄ-

